

John Steinbeck (1902-1968): O myších a lidech (1937)

1. Literární druh a žánr, literárněhistorický kontext, umělecký směr / tvůrčí skupina, údaje o autorovi ve vztahu k dílu;

2. Doba a místo (děje);

3. Zvláštnosti kompozice;

4. Hlavní postavy a jejich charakteristika; 5. Námět, témata, hlavní motivy;

6. Jazykové zvláštnosti;

7. Kulturní souvislosti.

„Georgi, povídej o tom domečku,“ prosil Lennie.

„Už jsem ti přece povídal – včera večer.“

„Ale povídej, povídej zase, Georgi.“

„No, je u toho deset akrů,“ začal George. „Je u toho maličkej větrnej mlejnek. Maličká kůlna a ohrada pro slepice. Je tam kuchyňka, ovocná zahrada, třešně, jablka, broskve, meruňky, taky nějaký maliny. Je tam políčko na vojtěšku a dá se na něj pouštět voda – o tu tam není žádná nouze. Je tam prasečí chlívek...“

„A králíci, Georgi.“

„Pro ty tam zatím nic není, ale já bych sbil pár kotců – to je maličkost – a ty bys moh ty králíky krmit vojtěškou.“

„To bych já moh! A jak krásně!“

Georgeovy ruce se přestaly zabývat kartami. Jeho hlas zjhl.

(...)

Lennie ho pozoroval, oči navrch hlavy, a starý Candy ho pozoroval také. „Mohli bysme mít všecko, co hrdlo ráčí,“ uzavřel Lennie.

(...)

„A o těch králíkách,“ žadonil Lennie. „O ty bych se staral já. Povídej, Georgi, jak bych to dělal.“

„I pročpak ne. Vzal by sis pytel a šel bys s ním na to políčko s vojtěškou. Nasekal bys ho plnej, přines domů a do každýho kotce bys hodil hrst' vojtěšky.“

„A oni by ji hezky chroupali, tak jak to oni umějí. Já to už viděl.“

(...)

George seděl unesen obrázkem, který si namaloval.

Když se teď ozval Candy, vyskočili oba, jako kdyby byli dopadeni při něčem hodném pokárání. Candy se otázal: „Ty víš o takovém domku?“

„George byl v tu ránu ve střehu. „Třebas vím. A co je tobě do toho?“

„Vždyť já na tobě nechci, abys mi řekl, kde je. Ať si je kde si je.“

„No proto,“ zahuhlal George. „To už je řeč. Ten ty bys nenašel, kdybys ho hledal sto let.“

„Moc-li za takovej domek chtějí?“ vyptával se Candy vzrušeně dál.

George si ho podezíravě prohlížel. „Moc-li – za šest stovek by moh bejt můj. Ty starý manželé, co jim patří, jsou na tom moc špatně, a babka potřebuje jít na operaci. Ale co je ti, prosím tě, do toho? Ty jsi přece cizí člověk.“

„Když má někdo jenom jednu ruku,“ vysvětloval Candy, „tak není moc potřebnej. O tu ruku jsem přišel tady na ranči. Proto si mě tu taky nechali na takový zametání. A za tu ztracenou

ruku mi dali dvě stě padesát dolarů. A k tomu mám teď ve spořitelně uspořené ještě padesát dolarů. To dělá tři sta, a posledního budu brát padesát. Víš, co...“ Nedočkavě se předklonil. „Co kdybych šel s vámi do party? Těch tři sta padesát dolarů bych do toho strčil. Moc toho nepodělám, ale vařit, obstarávat slepice, a tak něco okopávat, to bych ještě moh. Co byste tomu říkali?“

George přivřel oči. „Tohle si musíme rozmyslet. My jsme do toho vždycky chtěli jít jenom sami.“